

Kan een kind iets met zulk anarchistisch theater?

---

theater Als je maar hard genoeg rent, weet niemand meer waar je bent (8+)
Wie Theater Artemis Gezien 22/11 Waar Verkadefabriek Den Bosch Nog te zien o.a. 28-29/11 en 6-7/2 Krakeling, 22-23/1 Frascati
***

SANDER JANSSENS

Een keur aan kleurrijke sprookjesfiguren rent onophoudelijk rondjes rond de tribune. Op de gordijnen voor het podium is een sprookjesachtig woud met een waterval afgebeeld. Deze voorstelling gaat over Stippelientje, vertelt de voice-over.

Stippelientje is een beweeglijk kind. Had ze nu geleefd, dan zou ze met medicijnen en gedragstherapie bijgestuurd worden. Op een van haar dwaaltochten komt ze in een stilstaand bos terecht. Een bos dat ineens is opgehouden te bewegen, alsof het is bevroren. Daar ontmoet ze een knappe prins.

Wie de voorstellingen van Jetse Batelaan, artistiek leider van Theater Artemis, enigszins

kent, zal zich bij bovenstaande beschrijving meteen afvragen waar het addertje onder het gras zit. Anderen zullen wellicht nu al gestopt zijn met het lezen van deze recensie.

Dat addertje zit er, uiteraard. Niet voor niets werd Batelaan dit jaar door het Prins Bernard Cultuurfonds bestempeld als 'ontregelend en anarchistisch'. Dit mierzoete sprookje wordt namelijk niet gespeeld door de almaar rondrennende sprookjesfiguren, nee: het wordt gespeeld door decorstukken. U leest het goed: Stippelientje bijvoorbeeld, wordt gespeeld door een rondschuivende houten kist.

Bovendien wordt de voorstelling halverwege ruw verstoord door een medewerker van het theater, die de overlast van de rennende sprookjesfiguren meer dan beu is. Onfortuinlijk genoeg gebeurt dat net op het moment dat het verhaal zijn filosofische en moralistische hoogtepunt bereikt. Anarchistisch is het dus wel degelijk. Het is theater dat zich afzet tegen zichzelf, maar het is sterk de vraag of het jonge publiek met dergelijk metatheater uit de voeten kan.